

[Kultura](#)

Jan Hrušínský: Člověk se musí naučit plavat sám

Publikováno: 22. 9. 2026

Autor: [Jana Podskalská](#)

Foto: Divadlo na Jezerce, Jindřich Buxbaum

[Sdílet článek](#)

Divadlo je zjevně jeho osudem. V pěti stál poprvé na jeho prknech, v ústeckém Činoherním studiu potkal svou životní partnerku, herečku Miluši Šplechtovou, s níž si i zahrál. Nakonec Jan Hrušínský zakotvil v pražském Divadle Na Jezerce, v jehož čele stojí už dvaadvacet let.

Co dělá principál, když divadlo nehraje? Má čas na relax?

Děkuji za otázku. Víím, že máte na mysli letní prázdniny, ale lidé se často ptají, co děláme přes den, když hrajeme až večer. Právě proto, abychom mohli večer hrát, pracuje se v divadle denně od rána do večera. Stejně tak v létě pokračují přípravy na příští sezonu, nezastaví se administrativní ani údržba provozu či doplnění personálního obsazení divadla. Nenudíme se.

Co nového připravujete na podzimní sezonu?

Shakespearova Hamleta v překladu Martina Hilského a v režii Radka Balaše. Dělal pro nás také inscenace Red, Gin Game, Generálka, Já, Francois Villon a Shylock, za kterého dostal Milan Kňažko Cenu Thálie. Hamleta mám v plánu už asi deset let. Je geniální tým, že je už čtyři sta let

aktuální. Vždycky a v každé době. Čtu ho jako hru, která se odehrává v zemi, kde jsou všichni lidé vládcem nuceni předstírat, že všechno, co se v té zemi děje, je normální. I když je opak pravdou. Hamleta bude hrát mladý talentovaný herec Martin Leták, který exceluje po boku Milana Kňažka ve hře Red, což je jedna z nejlepších inscenací, jaké jsme na Jezerce vytvořili.

A další obsazení?

Claudia zahraje David Matásek, Gertrudu Nela Boudová, Polonia David Suchařípa a ducha Hamletova otce namluví můj bratr Rudolf. Těším se na tuhle práci. Účastním se na ní jako producent a svým způsobem i dramaturg. Premiéra bude na Jezerce 11. prosince. Hned potom chystáme dvě speciální silvestrovská představení (odpoledne a v podvečer), kde přivítáme diváky welcome drinkem a dvěma hodinami zábavy a poetiky – pro Jezerku neobvyklé. Herci vystoupí v rolích z mnoha inscenací našeho repertoáru, překvapením budou skvělí hosté, jejichž jména ale zatím neprozradím.

Jan Hrušínský, Nela Boudová a Martin Sitta ve hře Divadla na Jezerce Občan první jakosti.

Mění se podle vás vkus nebo generační zájem publika?

To nevím. Nikdy jsem naše divadlo diváckému vkusu nepodřizoval. Naopak, vždycky jsem se snažil uvádět hry, které jsem považoval za nejlepší ve svém žánru a nejvhodnější pro náš repertoár a styl. V posledních letech stoupl procento mladších diváků, kteří k nám chodí – celkem jich prošlo divadlem z těch, kteří si koupili vstupenku, přes 1,5 milionu. Jedině díky tomu můžeme v posledních pěti letech přežít v obrovské konkurenci zcela bez dotací, respektive kulturních grantů. Jezerka je financována pouze ze vstupného a ze soukromých zdrojů, kterými jsou naši partneři, kterým bych rád touto cestou poděkoval, případně oslovil i partnery budoucí.

Udržet morálku a dobré pracovní vztahy je pro každého šéfa včetně divadelního zásadní věc. Jakým způsobem řešíte případné konflikty?

Žádnému divadlu na světě se občasná konflikty nevyhnou. Na Jezerce nyní pracuje víc než sto lidí a ne každému se může všechno líbit. V minulosti jsem dával práci téměř 300 lidem a občas se stane, že se někdo rozhodne odejít. Stejně tak i já někdy zjistím, že jsem se při výběru spletl a v takovém případě spolupráci s konkrétním člověkem, nebo dokonce skupinou lidí ukončím. Naštěstí se podobné věci nedějí často. Snažím se vést divadlo v přátelském duchu a dokud to půjde, nebudu to měnit.

Dostal jste od táty nějakou zásadní radu do života i profese? A osvědčila se?

Když mi bylo šest nebo sedm let, vzal mě táta na loďce doprostřed Lužnice a pomalu mě spustil do vody, abych se naučil plavat. Byl nablízku a pomohl by, kdybych to nesvedl. Od té doby vím, že ve všem, co člověk chce v životě dokázat, se nejprve musí naučit plavat sám. Je dobré se potom obklopit těmi nejlepšími v oboru a plavat vedle nich, aby vás to pěkně nadnášelo. Tuhle radou se minimálně v posledních letech řídím při vedení divadla a zdá se, že funguje.

Letos jste s bratrem Rudolfem uvedli televizní dokument Já, brácha a jméno Hrušínský. Zazní v něm letmo, že se vám podařilo složit zbraně vytasené v době, kdy jste se nepohodli v majetkových věcech. Jak se udobřují bratři?

Stejně přirozeně a nenápadně, jako se před tím nepohodnou. Rudolf je o devět let starší než já a to mnohé určovalo. Ale myslím si, že jsme s bráchou nikdy neměli tak dobrý vztah jako nyní. Mám z toho radost, stejně jako ze zmíněného dokumentu, který lze kdykoliv vidět na iVysílání České televize.

Aktuální vláda chystá radikální změnu ve financování veřejnoprávních médií. Výrazně to omezí mimo jiné výrobu nových projektů. Jak tuhle situaci vidíte jako herec, který se v obou médiích pohybuje?

Nejde mi ani tak o to, jestli budu mít více nebo méně práce v televizi či rozhlasu. Mám obavu, že změna financování povede pouze ke ztrátě nezávislosti a k výraznému omezení kvality poskytovaných veřejnoprávních služeb, které jsou nezastupitelné. Jakmile Česká televize a Český rozhlas přijdou o svobodu i zákonnou povinnost poskytovat některé služby, bude to návrat před listopad 1989 a lidé budou znovu muset vyjít do ulic. A ochránit svoji svobodu a demokracii lépe a účinněji, než jsme to před šestatřiceti lety udělali tou až příliš „sametovou“ revolucí.

Autorka je redaktorkou Deníku

CV BOX

Jan Hrušínský (narodil se 9. června 1955 v Praze) je divadelní, filmový a televizní herec a ředitel Divadla Na Jezerce. Pochází z respektované divadelní rodiny Václava Červíčka-Budínského, je mladším synem herce Rudolfa Hrušínského. Působil na různých divadelních scénách, hrál ve filmu i v televizi (Dívka na koštěti, Můj brácha má prima bráchu, Konec starých časů, Ceremoniář, Brouk v hlavě, První republika, Docent).

V roce 2004 založil Divadlo Na Jezerce, v jehož čele dodnes stojí. S manželkou, herečkou Miluší Šplechtovou, vychovali dvě dcery Kristýnu a Barboru a manželčina syna Nikolu.